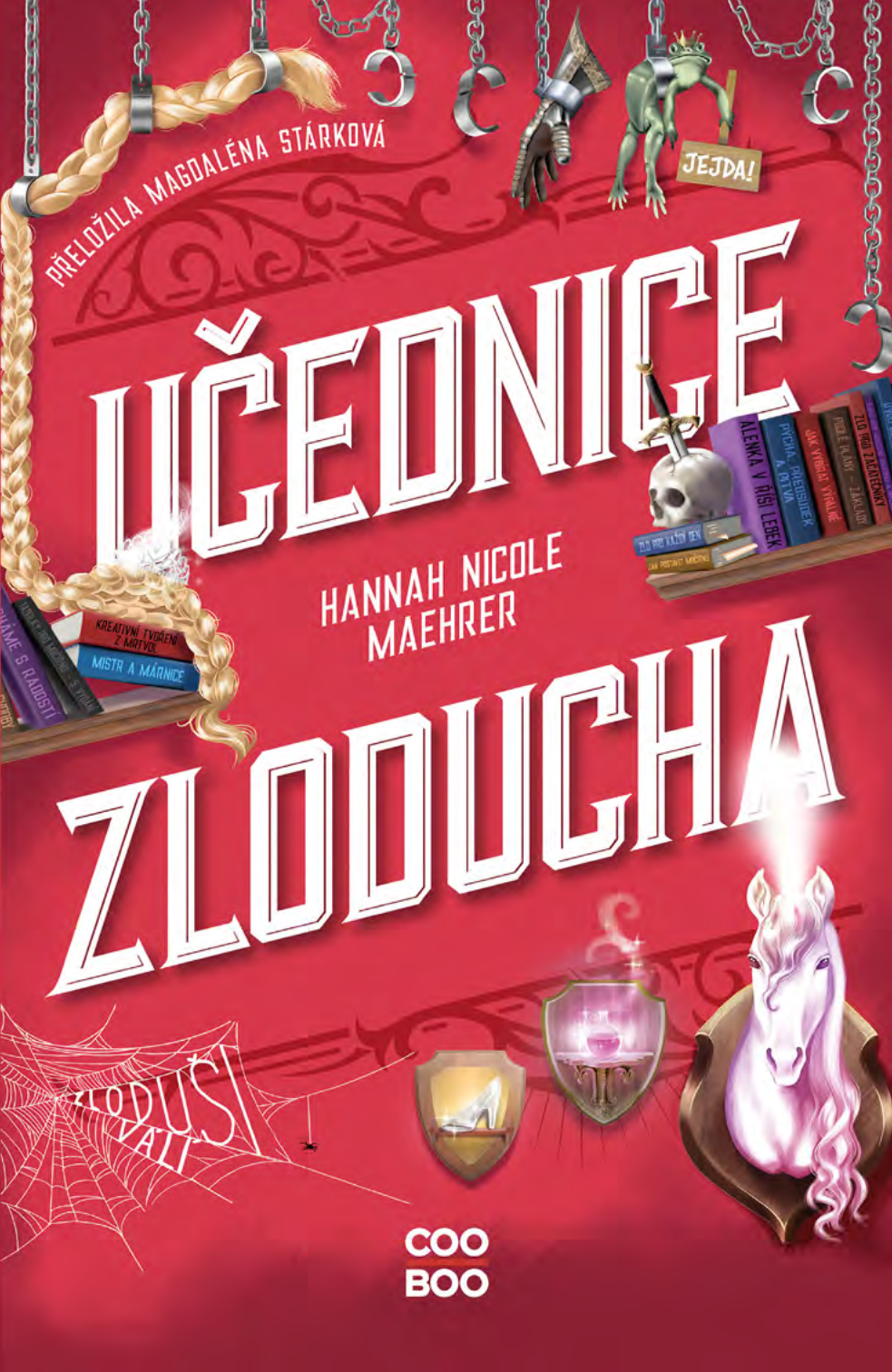

PŘELOŽILA MAGDALÉNA STÁRKOVÁ

UČEDNICE

HANNAH NICOLE
MAEHRER

ZLODOUCHA

COO
BOO

Učednice Zloducha

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Hannah Nicole Maehrer

Učednice Zloducha – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

UČEDNICE ZLODOUCHA

HANNAH NICOLE MAEHRER

Přeložila Magdaléna Stárková

COO
BOO

Přeložila Magdaléna Lüdtké Farnesi

Apprentice to the Villain

Copyright © 2024 by Hannah Nicole Maehrer

All rights reserved.

Translation © Magdaléna Lüdtké Farnesi, 2025

This edition is published by arrangement with Alliance Rights

Agency co/o Entangled Publishing, LLC

ISBN tištěné verze 978-80-267-4071-1

ISBN e-knihy 978-80-267-4093-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4094-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-4072-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Mým bratrům Averymu, Jakeovi a Benovi za všechny ty chvíle,
kdy mě v životě nejvíc bolelo srdce a oni mě přesto vždycky
potěšili, a taky za každé upozornění na to, že smrdím (vím, že to
bylo jen zašifrované vyznání bratrské lásky).*

*Moji milí – tak takhle nějak si představuju, jaké by bylo stát se
učednicí morálně nevyhraněného zloducha.*

Učednice zloducha je humorná fantasy plná useknutých prstů kutálejících se po podlaze kanceláře a nástěnek se statistikou vražd, která je v tomto kvartálu stále na nule. Už ze své podstaty tento příběh zahrnuje prvky, které nemusejí být vhodné pro všechny čtenáře – mimo jiné: rodinné odcizení, nebezpečné situace, vulgarismy, bitvy, násilí, krev, smrt, mučení, zranění, vězení, nemoc, požár, tonutí, náhodné požití omamných látek a alkohol. Pokud jste vůči některému z těchto témat citliví, vezměte to prosím na vědomí.

RENNEDAWN

ZACHRAŇTE
ZLODUCHA!

FUJ
KRÁL!

BLÝSKOV

PADOUŠSKÝ SEZNAM ÚKOLŮ:

- ☐ POMSTÍT SE
- ☐ PÁCHAT HANEBNOSTI
- ☐ CHAOS
- ☐ ZMATEK

OD POSLEDNÍ
PODLOSTI
UBĚHLO:

☐ DNÍ

JEHO NE!
ZACHRAŇTE
MĚ!

LÍBACÍ
JESKYNĚ

OŘECHOVSKÝ LES

SRDCOVKA

DIVADLO
U ĎASOVA VOKNA

0/5★

ZLO JE
NEJLEPŠÍ!

ŠERÍKOVÉ MOŘE

PROLOG

Bylo nebylo...

Kromě toho, že měl tělo jako v ohni, to byl pro Zloducha docela obyčejný den. První týden Evie Sageové na nové pozici byl hotové peklo – aspoň pro Trystana Maverina. Ze svíček před jeho očima odkápl vosk na pergamen, který si zrovna procházel. Roztavený materiál jen tak tak minul úzký okraj svícnu. Trystan se při tom pohledu zlomyslně zachechtal. Její vzpurnost mu totiž připomněla ženu, kterou si najal, když div nevykrvácel v Ořečovském lese. Tehdy asi nebyl tak úplně při smyslech.

Jak dokonalá chvíle na závažná rozhodnutí o přijetí nových zaměstnanců.

Na jeho obranu je ovšem třeba dodat, že v tu dobu by vsadil boty, že ta holka skončí stejně rychle, jako začala. Jenže se ukázalo, že je nezníčitelná. Vyzkoušel všechno a klidně se uchýlil i k vraždě, jenže ani mrtvola na jejím stole jí z tváře nevymazala ten její zatracený úsměv. Ať už si na ni vymyslel jakýkoli úkol, který v ní měl vyvolat pocit nebezpečí či hnusu, ta ženská se *křenila*. A co hůř – *zůstávala* v jeho službách. Její neochvějná přítomnost v něm vyvolala pocit, který si za boha nedokázal srovnat v hlavě.

Cítil, kdykoli se přitočila k jeho boku, protože z ní sálalo teplo a světlo jako z plápolajících louče. Ze zdroje, na který si musel zakázat se dívat, protože měl pocit, že k sobě přitahuje jeho pozornost

i mysl. Rozhodl se ale, že se jí nenechá rozptýlit. Místo toho dál zíral do černočerné onyxové desky svého stolu, kam dopadla další kapka vosku. Blížil se k bodu zlomu. Jako by se benzín do zapalovače rozlil kousek od sudu se střelným prachem.

Korespondence, kterou třímal v rukou, mu také příliš nepomohla. *Zatracená šlechta*. Další pozvánka od lorda Fowlera, jediného urozeného pána v zemi, který se Zloduchem chtěl obchodovat. Docela by mu to hrálo do karet, kdyby mu ovšem Fowler neustále neposílal pozvánky na slavnostní večere. To mu sem mohl rovnou nechat doručit dynamit.

Ještě dobře, že se přátelská gesta doručená na papíře dala tak snadno ignorovat. O poznání těžší to bylo ve chvíli, kdy se zdroj přátelské náklonnosti objevil pouhých pár metrů před ním, zubil se a... Panebože! Vážně si ta ženská *pobrukovala*?

Nikdo na světě by neměl být pořád tak veselý. To je proti přírodě.

Chvilku se sám sebe ptal, zda je tahle nová asistentka vůbec z masa a kostí. Co když si najal psychopatického slunečního skřítku, který ještě nikdy neviděl tmu? A kdyby to nepřírozeně radostné založení končilo jen u ní – ale bohužel. Její pozitivní energie se šířila kanceláří jako tajemná nemoc, která v Renne-dawnu posledních deset let bez slitování kosila své oběti. On sám byl nyní asi poslední, kdo zůstal proti Eviinu kouzlu imunní. Jeho zaměstnanci působili šťastněji, vitrážová okna s vražednými výjevy zářila o to jasněji, a dokonce i stráže se teď tvářily o dost méně krvelačně, ba skoro přátelsky.

Zrovna ráno přistihl stážistu, jak vesele poskakoval. To byla poslední kapka.

Sageová si na druhé straně místnosti opět začala pobrukovat. Nejradši by ji popadl za ramena a uhodil na ni, odkud se v ní ta bezedná studna příjemných pocitů bere. Znovu spokojeně zano-tovala, až z toho dostal tik do oka. Předtím se pletl. *Tohle* byla ta poslední kapka.

Odvrátil hlavu od korespondence a otevřel ústa, aby ji pokáral, ale hned se kousl do jazyka, když si všiml, jak zasněně se tváří. Zrovna se nakláněla z dokořán otevřeného okna prostorné kanceláře a její profil ozařoval měsíc s hvězdami. Noční vzduch jí laskal tmavé vlasy, a jak si s nimi hrál, vypadalo to, jako by Evie letěla. Teď se na linii jejího nosu díval téměř... okouzleně?

Něco proti tomu musel podniknout.

Odtrhl od ní pohled a pak zavrčel: „Ty papíry se samy nevyřídí, Sageová.“ Zamračeně přešel mozolnatou rukou po hladkém pergamentu, aby to vypadalo, že si rovná dokumenty. Mrtvola na stole ji možná nezlomila, ale noční papírování by docela dobře mohlo.

V zorném poli mu poskakovala její tvář, jak se tak blížila k jeho stolu s nakrčeným nosem a hlavou nakloněnou tak, že jí tmavé prstýnky vlasů padaly přes rameno. „To by se mi ale náramně hodilo!“ zašvitořila vesele.

Zloduchovi se zvedl žaludek.

Zakuckal se a – znechucen tím zvláštním teplem, které se mu rozlévalo tělem – se otočil zpět ke stolu, kde seděl Kingsley, jeden z jeho nejstarších přátel a posledních deset let téměř nerozlučný společník. Žabák Kingsley byl kdysi lidským princem a právě on mohl za to, že byl teď Trystan v takové kaši. Jeho trucovité výlety toho obojživelníka totiž přivedly přímo do rukou královny kouzelné stráže a Evie Sageovou zase doslova a do písmene do náručí Trystana. Ještě pořád cítil, jak se k němu tisklo její horké tělo. Vlasy jí voněly po růžích.

Teď žabák-potížišta sklouzl povážlivě na stranu, zatímco v packách svíral cedulku s nápisem: KOČKA!

„Ty si myslíš, že to nevím?“ zabručel Trystan a vytrhl Kingsleymu z přechytralých, blánami spojených prstů tabulku, kterou připlácl ke stolu popsanou stranou dřív, než Evie stihla zachytit, co tam stálo.

„Co máte vědět, pane?“ zeptala se. *Sakra.*

„Třeba to, jak vaše snění s otevřenýma očima zdržuje práci,“ zavrčel a jen se zamračil, když nad těmi slovy Kingsley nespojojeně zavrtěl hlavou. *Přece se nenechám komandovat pitomou žábou!*

Sageová připlula k jeho stolu a v očích se jí trpytila směsice neplechy a upřímnosti. „Já jsem ale nesnila, pane. Jen jsem si něco přála.“ Její světle zelená sukně s kvítky kolem ní zavířila, když ho plnou silou zaplavila přílivovou vlnou své radosti.

Měl co dělat, aby se neskrčil.

Místo toho se raději rozptýlil její odpovědí. „Přála?“

Posadila se na novou židli naproti němu, odhrnula si kudrlinky z obličeje a popadla hromadu papírů, které bylo třeba probrat. „To vám nikdo neřekl, že hvězdy naslouchají lidským přáním?“ zeptala se v takovém úžasu, jako by ten směšný byl *on*.

„Téhle lekce se mi ve škole očividně nedostalo,“ odpověděl suše a znovu zaměřil pozornost na hlášení od Keely, šéfky svých Zlovolných gard.

Evie nakrčila obočí. „Ale kdež! Já se o hvězdách ve škole taky neučila. Slyšela jsem o nich od mámy a jejich příbuzných. Strejda Vale byl na hvězdy odborník. Se sestřenicí Helenou jsme je celé léto poznávaly – v noci jsme ležely na trávě a mluvily s nimi. To byla zábava.“ Její veselé oči najednou zabloudily někam daleko a úsměv se jí na chvilku vytratil ze rtů. Byla to jen chvilíčka, přesto si toho Trystan všiml. Zvláštní.

Evie ale mluvila dál – zdálo se, že instinktivně.

„Vyučování takhle zajímavé nikdy nebylo, ale když jsem pak školy musela nechat, stejně mi chybělo.“

Zapíchl oči do vosku na stole. „Vzdělání ale v životopise uvedeno nemáte.“

„Byla jsem nucená s učením seknout, když mi zmizela máma,“ odpověděla snad až příliš neformálně. „Táta měl svůj obchod a někdo se musel doma starat o moji mladší sestru.“

Nevyzvídej. Beztak na tom nesejde.

„Kolik vám bylo?“ zeptal se. *Krucipísek*.

Zaslechl, jak zašustila papíry. Asi je sevřela pevněji v dlani.
„Třináct.“

Sevřelo se mu srdce.

Kingsley teď zvedl další cedulku. Očividně byla určená jemu, když mu ji mával přímo před obličejem. Hňup jeden.

„Sageová, já...“ zarazil se. Na jazyku ho šimrala omluva. *Omluva?* Zloduch se nikomu *neomlouvá*. Už jen to nutkání ho překvapilo tak dokonale, že sevřel rty.

Ve vzduchu mezi nimi teď trapně viselo její příjmení. Zmačkal dopis a hodil ho do koše, aby se na ni nemusel dívat, jenže nakonec přece jen zvedl hlavu. Samozřejmě.

Její jinak tak šťastnou fasádu zastřel poněkud poděšený výraz. Její strach se ale proměnil v nesmělost, když zachytila jeho rozpačitý pohled. „Aha... jejdá! To mě moc mrzí. Já... já toho většinou tolik nenamluvím.“

No, tak to nemohlo být dál od pravdy. Jen za posledních sedm dní tuhle otravu slyšel cvrlikat víc než kohokoli jiného ze svých známých... a ke své hrůze si navíc pamatoval každé slovo.

„Myslím, že lžete,“ řekl nabručeně a rozhodně ne laskavě.

„Však taky ano,“ prohlásila suše, než se zachichotala. „Aspoň o tom mluvení. Ale *opravdu* mě to mrzí.“

Tohle byla přesně ta její sluníčková povaha. Hned se omlouvala. V jejím podání to vypadalo tak jednoduše. „V pořádku,“ zavrčel.

Celá se rozjasnila a Trystan zamrkal. Mohl za to snad on?

„Asi mi s vámi začíná být fajn,“ podotkla. Bohové, tahle ženská byla opravdu jako slunce. Aby si vzal černé brýle, aby se na ni mohl podívat.

Primhouřil oči a zamračil se: „*Fajn* je v této kanceláři nepříjemné. Snad byste se teď měla *skutečně* omluvit.“

Kousla se do rtu, přesto jí ale cuklo v koutcích. Otočila se zpět k oknu a zaměřila znovu pohled na tu nejjasnější hvězdu. Vypadala u toho skoro... tesklivě.

Tohle bylo k nesnesení. Musel ji odsud nějak vystrnadit. Teď hned.

Než to ale stihl provést, upřela na něho zase oči a líčka jí zrudla. Její drobné prstíky přestaly tak křečovitě svírat stoh papírů, když řekla s tou nejupřímnější otevřeností: „Je mi to líto, pane, ale taková je pravda. Tohle je ta nejlepší práce, kterou jsem kdy měla.“

Zloduch si zaklel pod fousy. Jako by mu někdo dal pěstí do břicha – div sebou neplácl na zadek. Narovnal si límec, aby se náhodou nezakuckal.

Ten tajemný pocit, který se dostavil vždycky, když si na ni vymyslel nějakou zkoušku a ona je všechny s úsměvem levou zadní zvládla, se konečně vybarvil. Byla to úleva.

Srdce mu tlouklo jako zběsilé na znamení, kolik se v takové emoci ukrývá nebezpečí, přesto se Trystan prudce nadechl a řekl: „Tak to... rád slyším.“ Potom vstal a přebral si z jejích rukou dokumenty. Ochotně mu je předala. „Dnes máte padla, Sageová. Myslím, že jsem vás tu mučil už dost dlouho.“

Když také vstala, střelila očima ke dveřím kanceláře a s rukou v bok povytáhla obočí. „Obávám se, pane, že ti chlapi dole v kobce by to viděli jinak.“

Zakuckal se, a tak se několikrát poplácal po hrudi, aby něčím zakryl smích, který se mu dral ven z hrdla. To nutkání ho šokovalo. Raději tedy sevřel rty do přísné čárky. „Nechcete-li se k nim připojit, radil bych vám, abyste šla domů.“

Evie znovu nakrčila nos, než zamířila ke dveřím. Po cestě se ale ještě jednou zastavila u okna, jako by jí přitáhla perlová světlka nahoře na obloze, která se jí teď zračila v očích.

Nemohl si pomoci. Sám netušil proč, ale musel se zeptat.

„Co jste si přála?“ zašeptal ochraptěle.

Teď se otočila přímo k němu a pozpátku couvala ke dveřím. Nahmatala kliku a otevřela. Na tváři se jí usadil výraz tak něžný, že mu rázem změkla kolena jako sulc. „To vám řeknu, až se mi to splní.“

Pak za sebou tiše zavřela a hvězdy se teď zatřpytily Zloduchovi v koutku očí. Posměšně na ně prskl, chvatně se vrátil ke stolu a v zásuvce zašátral po volacím rubínu. Prání... Pche!

Volací rubín – ostatně jako i další drahokamy v jeho vlastnictví – používal ke komunikaci se členy svých gard. Různé sektory měly různě očarované kameny rozdělené podle statusu, ale tahle situace si žádala Rubínový sektor. Ten nejvražednější. Jeho oblíbený.

Rychle štěkl rozkaz na někoho dost kvalifikovaného na to, aby Sageovou následoval do tmy a postaral se, aby dorazila domů bez úhony. V Ořechovském lese číhalo nebezpečí na každém kroku a jen čekalo na to, až zatne své drápy do někoho přesně takového, jako byla tahle mladá žena. Když už do ní investoval týden svého drahocenného času, nehodlal ji jen tak nechat zabít.

To nedovolím.

Přece jen – k čemu by mu byla mrtvá asistentka?

KAPITOLA I

„Evie Sageová je mrtvá.“

Rytířova slova se nesla vzdušnou předsíní královny pracovny a odrážela se od zdobných stěn jako zarmoucený pláč.

Král Benedikt se díval někam dolů a jeho dokonale hladké dlaně spočívaly na stránkách otevřené knihy. Z okna na stříbrem lemované stránky dopadaly sluneční paprsky, které rozechřívaly místnost tak, až v ní byl mdlý, dusný vzduch. Rytíř se pod těsným brněním nervózně vrtěl, ale když král zvedl hlavu, zůstal stát jako zkamenělý.

Tohle byla chyba.

Král Benedikt zaklapl knihu a i slunce přestalo tak jasně zářit, jak ho ta zpráva zklamala. Panovník pomalu vstal a protáhl koutky do soucitného úsměvu.

„Škoda,“ pročísl si rukou pískově blond vlasy, v nichž se jen tu a tam třpytilo pár šedivých pramínků. Což u muže v tak pokročilém věku překvapovalo. „Ta chudinka se nechala zkazit Zlo duchem. Předpokládám však, že to pro ni byla svým způsobem milosrdná smrt. Když se někdo tak přiblíží temnotě, už mu není pomoci. Teď snad našla svůj klid,“ usmál se samolibě král.

Nenávidím tě.

Rytíř sevřel pěst, ale povolil ji dřív, než si toho král stačil všimnout. Potom jen kývl. „Jste neobyčejně milosrdný, můj králi.“ Ta slova ho páčila na jazyku.

Benedikt přimhouřil oči a ukázal na polstrované křeslo. „Posaďte se, prosím. Cesta zpět do paláce vás musela stát hodně sil. Jak se daří siru Ethanovi? Zůstal po vašem boku, aby ten úkol vyřídil, že?“

Rytíř se pomalu posunul k rudě čalouněné židli. Když na ni klesl, polštář pod ním povolil. Pod přilbou byly vidět jen jeho zelené oči, když vladaře opatrně opravil: „Siru *Nathanovi*, Veličenstvo.“

„Ach jistě! Siru *Nathanovi*,“ uchichtl se král.

„Tak ten je mrtev,“ nebral si servítky rytíř.

„Aha?“ Královi vystřelilo obočí až někam vysoko do čela.

Rytíř opakoval ta slova přesně tak, jak si to pečlivě nacvičil. „Obávám se, že se Ottu Warsenovi příliš zachtělo krve. Když se obrátil proti siru *Nathanovi* a mně, vlastnoručně jsem ho vyřídil.“ V duchu se dmul pýchou, že tu lež dokázal vyřknout, aniž by se mu zachvěl hlas.

Nezdálo se však, že by ta zvěst krále nějak rozesmutnila. To ovšem nikoho nepřekvapovalo – aspoň nikoho v této místnosti. „Výtečně. Čím méně nedořešených věcí, tím lépe. Počítám, že jste Warsenovu mrtvolu dobře odklidil?“

Rytíři pod přilbou cuklo ve rtu, když si vzpomněl, jak přesně byl Otto Warsen *odstraněn*. „Ano, můj králi.“

Na šíji ho zastudily další kapičky potu. Dokázal si spočítat, na co se ho teď Benedikt zeptá.

„A tělo Evie Sageové? Smím ho vidět?“

Pár zatoulaných paprsků dopadlo oknem na hřbet rytířových rukou v čistých rukavicích. Nikde ani kapička krve. Slunce ho naplnilo klidem, když odpověděl: „Obávám se, že léčitelé budou potřebovat trochu času, aby jí zahojili rány a dali ji do pořádku natolik, aby se na ni dalo dívat, jak jste si přál. Žádají vás, abyste byl tak laskav a nerušil je při práci.“

Následovalo ticho. Rytíř zatajil dech, aby si král nevšiml, jak rychle se mu zvedá a klesá hrud. *Hlavně se nenech rozhodit*, po-

ručil si muž v brnění, ačkoli mu srdce bušilo tak splašeně, že to král jistě musel slyšet.

Panovník se usmál, ale oči měl dál studené jako led. Jako obvykle. „Asi jim můžu vyhovět. Jen se ujistěte, že bude příští týden připravena k odhalení.“

Rytíř s pomalým výdechem přikývnul: „Ano, můj králi.“ Ani se nemusel ptát, co jeho pán tím „odhalením“ myslel. Benedikt se uměl skvěle chlubit svými úspěchy.

Takže tři, dva, jedna...

„O víkend u odhalíme Zloducha před tváří veškeré významné šlechty, co ji v zemi máme.“ *Hm. A to si myslel, že spustí, sotva napočítá do dvou.* Přesto jasně viděl, jak se na tu akci Veličenstvo jen třese. Ty novinky na něho vychrlilo s manickým leskem v očích.

„To je vskutku úspěch, můj pane,“ přimhouřil rytíř oči, aby to vypadalo, jako že se usmívá. „Gratuluji.“

Král s ozdobnou úklonou vstal, popadl ze svého pracovního stolu nějakou knihu a odhodil ji na konferenční stolek před rytíře tak svižně, až za ním zavlál kožešinou lemovaný plášť. Svazek dopadl na dřevo, až se stolek roztřásl a stříbrné kalichy se zbytkem vína zacinkaly. Rytíř by si teď taky pohár dal. Nebo hned několik.

„A tohle je jen začátek nové éry v Rennedawnu.“

Rytíř zvedl obočí. To znělo... zlověstně.

Král mluvil dál. „Když lidem předvedu Evie Sageovou jako dokonalou oběť, království bude Zloducha o to víc nenávidět. Konečně přinesu důkaz jeho špatností,“ ukázal na knihu s obálkou zářící všemi možnými trpytivými barvami. „*Příběh Rennedawnu*“ stálo na ní.

Pohádka pro děti? Příběh Rennedawnu byl přece vyprávěním o vzniku jejich říše a kouzelných rýmech, které jejím obyvatelům darovali snad sami bohové, aby zachránili její pomalu se vytrácející magii. Většinou tu ale ta slova slýchaly děti z úst svých kárajících rodičů. Každé z kouzelných království na kontinentu

zvaném Myrtálie mělo svou vlastní legendu o vzniku a mnoho z nich znělo neskutečně nebo nesmyslně. Tištěnou verzi ale rytíř viděl až dnes. Její křiklavě barevná obálka ale důvěryhodnost takového textu zrovna nepodtrhovala. Měl snad král potíže rozlišit fikci od skutečnosti?

Možná mu koruna příliš tlačí na hlavu.

Přesto se v zemi proslýchalo, že se Rennedawn skutečně začíná propadat do země. Pokud to tak bylo...

Měly snad v sobě ty povídačky zrunko pravdy?

Král si povzdychl: „Obávám se, že pokud mám zajistit, aby naše království zůstalo tím nejsilnějším z kouzelných říší, musím vás požádat o velkou laskavost.“

Vládce rytíře prosil o *mnoho* velkých laskavostí a jeho služebník pokaždé odpovídal jen: „Ano, můj králi.“

„Potřebuju, abyste se vypravil do domu Sageových a přinesl mi dopisy Eviiny matky Nury. Přineste mi je ještě dřív, než zapadne slunce.“

„Jak Vaše Veličenstvo poroučí,“ nakousl rytíř opatrně, „ale smím se zeptat, co z nich budete mít?“

„Doufal jsem, že ta starší Sageová bude mít stejné schopnosti jako matka, ale ať se Griffin snažil, jak se snažil, byla k ničemu,“ poklepal si Benedikt na bradu a předstíraně se zamračil. „Aspoň *živá* se k ničemu nehodila.“ Král se dál tvářil neproniknutelně. „Tak nebo tak nám ta korespondence pomůže odhalit, kde se Nura skrývá. Celá léta ji nikdo neviděl.“

Rytíř teď mluvil skoro šeptem: „A ta mladší Sageová?“

Král jen mávl rukou. „Ta to má spočítané. Unesla ji ta Zloduchova banda.“

Lepkové, mdlé horko přerostlo v nedýchatelno. Rytíři se zatočila hlava. „A ty saně? A jejich jed? Jak jsem pochopil, potřebujete je také. Hvězdný třpyt a sudba nebo tak něco?“

Králi vyskočila na čelo žilka, přesto si dál zachovával kamený výraz. Sálh dolů pro knihu a opatrně ji vložil do křišťálem

vykládané poličky u okna. Jeho jasný, téměř melodický baryton rozechvíval stěny svým pohrdáním.

„Naštěstí mám v rukou přesně toho člověka, který mi s tím pomůže.“

Rytíř dobře věděl, koho král myslí, přesto jeho horkou krev zchladilo zachvění.

Zloducha.

KAPITOLA 2

Zloduchovi nescházelo světlo, ale barva.

Trystan zabloudil pohledem nahoru a v hlavě mu zvonilo z toho věčného kvílení ostatních vězňů, kteří s ním teď trčeli ve tmě. Kámen pod jeho dlaněmi ho škrábal do zpocené kůže, ale pořád to byla jediná věc, která mu v té nekonečné tmě dodávala klid a jistotu. Ta temnota byla jako smrt. Smrt bez pokoje, tma bez světla. Jen bolest, která se mu zakousla do těla, mu napovídala, že ještě žije.

Zrychlil se mu tep. Najednou nemohl popadnout dech. Neměl ani mříže, o které by se mohl přidržet. Neměl moc, kterou by přivolal, jako by jeho magie vězela ve stejné pasti jako on. Přesto cítil, jak se v něm kouzlo svíjí a kroutí v němé prosbě o svobodu. Tak to byli hned dva.

„Dost.“ Zakopl a naštěstí narazil rameny do hrbolatého, nerovného povrchu. Hotové požehnání. Cihly. Díky bohům. Našel zeď – bytelnou váhu, která zaháněla jeho největší strach: ten ze tmy. Šátral po ní mozolnatýma rukama, ale jako by neměla konec. Kde byly sakra ty zatracené dveře?

Zastavil se, aby se nadechl. *Dýchej, Trystane*. Musel se odtamtud dostat a najít Sageovou. Evie... Otto měl Evie a ubližoval jí...

Ne. Na to se teď nemohl soustředit. Aspoň zatím.

Dál se posunoval podél stěny a osahával ji od podlahy až tam, kam dosáhl. Tak se tam motal v k zešílení nekonečném kruhu. Jak dlouho vlastně? Minuty? Hodiny? Sám netušil.

Únavou se mu na chvilku zavřely oči. Co na tom sešlo? Beztak se odtamtud nedostane – ne, když měl magii mimo dosah. Tohle nebyla jeho cela v králově letním sídle, ale kobka navržená přesně proto, aby ho v ní věznili a mučili.

Ta ironie mu neunikla.

Beznaděj byl pocit nejen příšerný, ale také neužitečný. Přesto cítil, jak mu z duše vyprchávají poslední zbytky naděje, když podruhé za ten den padl na kolena.

Utápěně zasténal. Chyběla mu nejen jeho obvyklá lhostejnost, ale i schopnost zadusit své pocity, jako když uhasí oheň. Bylo to podstatně lepší než ten plamen, který mu sžíral útroby. Jenže pokud šlo o Sageovou, byla lhostejnost ta tam. To už věděl, stejně jako mu naježené chloupky na šiji prozradily, že tu má společnost.

„Vypadáš příšerně, chlapče.“

Za bolavýma očima mu pulzovala zuřivost. Teď už mu tunelové vidění nabídlo jen jeden jediný pohled: krále Benedikta. Ten měl zařízení na noční lov a používal je během Trystanova prvního pobytu zde, aby ho trápil. V jiném životě by snad obdivoval jeho bavičské nadání, ale v tomto měl jen chuť králi vykopnout zuby.

Přinutil se stát na vratkých nohou a pevně promluvit: „Ach, to vás jistě uklidňuje, Benedikte. Je to jako pohled do zrcadla.“

Král se uchichtl: „Ale ale. Proč ten nepřátelský tón? Jen jsem si přišel popovídat.“

„To hned přistupujete k mučení?“

Trystan věděl, že přijde rána. Chtěl prostě jen zjistit, z jakého směru. První úder ho zasáhl do břicha tak tvrdě, že mu to vyrazilo dech a podlomilo kolena. Měl snad strážce kovovou rukavicí? Bohové, tohle bolelo jako čert.

Benedikt se zase prskavě zasmál. Středem Trystanova těla se při nádechu rozlila ostrá, matoucí bolest. Bylo mu to jedno – znal bolest i agonii hlubší než Šeříkové moře. Už dávno se naučil jí poddat místo toho, aby se jí snažil uniknout.

Něčí drsné dlaně mu kolem zápěstí zacvakly kovová pouta, která mu odřela kůži, když někdo přitáhl jejich řetěz ke stěně. Tahle nucená nehybnost Trystana trápila víc než bolest.

„Jaké zklamání,“ ozval se posměšně král. „A já jsem doufal, že si zdvořile promluvíme.“

„Společenské lichotky mi nikdy příliš nešly.“ Teď měl bok jako v ohni. Nádhera. Asi si pohmoždil žebro.

Král zamručel: „Pak tedy rovnou k věci. Potřebuju ten saní pár – a to teď hned.“

Teď se smál zase Trystan. „A proč bych vám u všech rohatých měl něco dávat?“

„Mám ti to objasnit?“ Něco zašustilo a místnost naplnilo tlumené světlo louče. Trystana začaly pálit citlivé oči, a tak několi-krát prudce zamrkal. „Tak. Teď snad vidíš lépe.“

„Hrůza. Zhasněte to.“

Když se po jeho břiše znova ohnala pěst, tentokrát ji viděl včas, a tak se na ni dokázal připravit. *Malé zázraky*.

Teď už jeho oči zachytily taky Benedikta ve světle pochodně, kterou třímal: dokonale upravený účes, výtečně ušité šaty... Trystanova potrhaná košile vedle toho vypadala jako hadry. „Dávám ti možnost všechno odčinit, Zloduchu. Ty saně jsou nezbytně důležité pro budoucnost tohoto království i našeho lidu. Tohle je tvoje poslední příležitost napravit všechny škody, které jsi napáchal.“

„A co vaše prohřešky a škody?“ zasmál se zle Trystan, zatímco si Benedikta s pohrdáním od hlavy k patě měřil, ačkoli věděl, jak to krále rozzlobí. „Počítám, že si myslíte, že vaše zločiny jsou omluvitelné, pokud je ovšem pácháte pěkně potmě.“

Král polkl a napnul ramena, jako by se měl co držet, aby se na Trystana nevrhl. „Nevíš, co je ve hře, ty zatracený blázně.“

Benedikt balancoval na hraně propasti a Trystan cítil, jak se mu za jízlivými rty vzdouvá bublina pravdy. Král si svou pýchou připraví vlastní pád. Zloduch to věděl, jako věděl měsíc vše

o svých hvězdách a tráva zase o slunci. Stačilo jen zatlačit na tu správnou ránu.

„Už vás vaše selhání konečně začala dohánět, Benedikte?“ usmál se Trystan.

Králi vyskočila na čele žilka, jak přišel blíž – téměř až na dosah ruky. „Já jsem neselhal, jen jsem byl zrazen. Nejdřív jsi mě podrazil ty a potom i ta saň.“ Benedikt se odmlčel, ale v očích mu svítilo nebezpečné zadostiučinění. „Naštěstí pro mě se chyby dají napravit. A začnu rovnou s tou ubohou, pomatenou matkou Evie Sageové.“

Pouhá zmínka o Evie zněla Trystanovi jako válečná polnice. Kůži mu zachvátil zlostný žár, který odvedl jeho pozornost od pravdy, kterou mu měl Benedikt odhalit.

Co chtěl král po Eviině matce?

Trystan se ze všech sil snažil o neutrální výraz, ale sotva zaslechl její jméno, bolestně se zašklebil. Benedikt se nad tou reakcí ušklíbl. Asi dobře věděl, co to s ním dělá, když o ni Trystan tak prosil. Jak odporné, když člověk takhle odhalí své city. A jak neskutečně mučivé.

Zloduch se obrnil, malinko narovnal ramena a hrál tu frašku dál. „Když budete novorozené saní mládě držet v zajetí, sotva si tím získáte náklonnost Sudby, Benedikte. Už jste tu samičku věznil skoro deset let – tohle musí mít zákonitě následky.“

„A kdo říká, že nemělo?“ usmál se král.

Trystan zatnul zuby, odhodlaný Benediktovi nedopřát ani to nejmenší vítězství. Jenže ho hryzala zvědavost jako vzteklý pes.

Králova ušlechtilá maska doznala značných trhlin, když Trystan dál mlčel. „Ty jeden sobecký marnotratníku,“ zkroutil znechuceně ústa. „Vzal jsem tě k sobě a naučil tě všechno, co znám. Stvořil jsem si tě *k obrazu svému*. A nejen to – věřil jsem, že budeš jednat v nejlepším zájmu tohoto království, sledoval, jak ses ho se mnou vydal zkusit zachránit... a nakonec tragicky selhal.“

To píchnutí pod Trystanovou hrudní kostí a v očích nebylo skutečné. Nemusel ho cítit, pokud nechtěl. Měl nad ním vládu. Popotáhl a mrkáním zahnal vlhkost, která se mu začala sbírat v už tak unaveném pohledu. Když se narovnal, celý trup hlasitě zaprotestoval. „Děsit království mě naplňuje daleko víc než ušlechtilé hrdinství. Jsem rád, že jsem z těch dobrých skutků vyrostl.“

Nic mnou neotřese.

„Kromě toho,“ ušklíbl se Trystan, jak mu hněv vehnal do žil novou energii, „jsem vám pomohl po svém. Stal jsem se v této pohádce zloduchem – a není to právě to, co jste potřeboval?“

Král s úsměvem kývl na strážce na znamení, že mají odejít. Nechtěl, aby vojáci slyšeli to, co mělo přijít. Počkal, až se vzdálili z doslechu, než znovu promluvil: „Netuším, co tím myslíš.“

„Pomohl jsem vám pročesat celé království, abych našel hvězdnou magii, pokud si ještě vzpomínáte. A taky jsem vám chytil tu saní samičku. Přihlížel jsem, jak jste identifikoval moji kouzelnou moc, jen abyste ji použil proti mně. Já nejsem hlupák, Benedikte. Dobře jsem věděl, že tohle všechno má nějakou spojitost – moji špehové už také slyšeli o *Příběhu Rennedawnu*. Už není proč předstírat.“

Benedikt zvedl ruku k úderu, ale nakonec se ovládl, polkl a dlaň zase spustil. „Jsi tak podobný své matce... Předpokládám však, že Arthur se u vás neohráł dost na to, aby ti předal aspoň trochu svého temperamentu.“

Král mluvil, jako by jeho rodiče dobře znal, ale nad tím se Trystan bude zamýšlet až později. Teď by se jen příliš rozptyloval úvahami o Arthurovi, svému otci, kterého chytili královi muži a – Trystan cítil, jak mu srdce spadlo až do kalhot – falešně obvinili z toho, že je Zloduchem. „Teď, když máte mě, otce jistě propustíte.“

„Dočkej času jako husa klasu, chlapče,“ otočil se král s pochodní v ruce a zamířil k posuvné stěně. S ním mizelo i světlo. „Já ty saně získám, ať to stojí, co to stojí.“

Jak se do cely znovu vkrádala tma, vrhl se Trystan vpřed v náhlém přívalu zoufalství. „Benedikte.“ Král se zastavil, ale neotočil. „Ta asistentka má pro můj podnik velikou cenu. Pokud se jí něco stane, pokud jí někdo jakkoli ublíží... zničím tě. A udělám to za bílého dne a před očima všech,“ zavrčel Trystan ochraptěle, ale pevně i přes to, jak se po celém těle třásl.

Král se obrátil. Vycítil hrozbu. Zloduchovi vytanula na mysli Eviina tvář. Už se tomu nedokázal bránit. Její slzy i to, jak křičela, když jí Otto Warsen zacpal ústa svou odpornou prackou... Trystanovy rány na těle nebyly nic proti pronikavé bolesti, která mu teď útočila na srdce. Takhle bezbranně se necítil už přes deset let. Jeho tělo ten nápor nemohlo vydržet – to syrové nutkání ji chránit, zatímco vězel tady a nemohl dělat vůbec nic.

Král naklonil hlavu a zamračil se v hraném soucitu. „Ach, zapomněl jsem ti to říct? Tak to se omlouvám...“

Trystan ta slova cítil přicházet dřív, než je král vypustil z úst. Neblahá předtucha najednou příšeří cely proměnila v jeho domov. Jak trefné.

„Ta holka je mrtvá.“

KAPITOLA 3

ZLODUCH

O sedm dní později

Sageová žije.

Slunce se schovalo za horizont, ale noční obloha se mu skoro vysmívala svou jasností, když tak přetékala třpytivými hvězdami.

Stráže ho táhly ven ze sklepení. Nohy i ruce měl těžké jako pytle s pískem, protože mu kouzelné okovy z těla vysávaly sílu. Vůli přežít si udržoval jen díky nevyvratitelné pravdě, kterou posledních pár dní neustále opakoval jako mantru.

Sageová žije.

Král mu asi lhal, aby ho trápil. Trystan musel přiznat, že to byl docela odvážný pokus. Jenže Benedikt zapomněl na skutečnost, že Zloducha a Sageovou spojovala nezrušitelná smlouva zlatým inkoustem: praktický nástroj pro řešení potíží se zaměstnanci, který měl zajistit, že mu nová asistentka zachová loajalitu, ale nakonec spíš sloužil tomu, aby měl Trystan pod dohledem její bezpečnost. Ačkoli si Sageová pořád ještě myslela, že kouzelným inkoustem nakreslený zlatý kroužek na malíčku by ji zabil, sotva by ho podrazila, Zloduch si tiše přísahal, že až ji zase uvidí, poví jí pravdu.

A on ji uvidí *určitě*.

Byla by to jistě hotová katastrofa. Už jen ta zvrácená radost nad tím, jak Sageová zrudne vzteky, až se jí červeň rozšíří až ně-

kam na prsa pod živůtek, což ho samozřejmě rozptýlí natolik, že ji přestane poslouchat. Jakmile to Evie zjistí, seřve ho o to víc.

Už se nemohl dočkat.

Řetězy na zápěstích měl dost dlouhé na to, aby je tahal po odporne špinavé, lepkavé podlaze. Ani jeho vlastní vězení nebylo tak příšerné. Aspoň tu ale měl okna, takže něco viděl, a taky už nevisel připoutaný ke stěně, takže to byl v tomto neveselém ubytování docela slušný posun k lepšímu.

„Mohl bych dostat rohovou celu?“ zeptal se stráží přes mříže. Za posledních bohové ví kolik dní toho moc neřekl, a tak když promluvil, chraptěl tak, že to znělo, jako když brusný papír škrábne o kámen.

„Sklapni, ty klacku nevychovaný! Doufám, že hned po odhalení tě král vykuchá jako rybu a pověsí,“ popotáhl jeden z vojáků za řetěz, až Zloduch zakopl.

„A ty se budeš taky odhalovat?“ zeptal se Trystan nevrle.

Muž zvedl hledí přilby, aby ukázal svou vychrtlou tvář a – jak Trystan předpokládal – věčně zamračený výraz. Vypadal on sám taky tak, když krabatil obočí?

„Já žádnou masku nemám,“ odvětil ten chlap.

„To mě mrzí i za tebe,“ povzdechl si Zloduch.

Voják zkroutil hněvivě obličej a zvedl pěst. „Ty zatracenej...“ Zastavil ho ale jeho kolega po Trystanově pravici. „Zadrž, sire Seymore, a nic se neboj. Budu to já, kdo Zloducha odvede do tanečního sálu k odhalení.“ Hlas toho nového strážce zněl podivně povědomě. Tvář měl zakrytou helmou, z níž svítil jen pár zelených očí.

Neviděl už je někde?

Zatímco Trystan přemítal o svých možnostech, jeho vlastní zrak zabloudil na konec chodby. Ještě pořád se mu všechno rozmazávalo před očima a měl po tak dlouhé době ve tmě unavený pohled, ale rozeznal pootevřené hnědé dveře. Přitiskl si jazyk na patro. *Cesta ven!* Chtějí ho snad odvést k odhalení hned teď? Ty otevřené dveře měly představovat zhoubu, jenže on viděl jen

a jen svobodu. Potřeboval pouze trochu rozptýlení a způsob, jak si sundat očarované okovy potlačující jeho vlastní magii, které mu škrtily oběh v zápěstí...

Pohledem přelétl větší okno na druhé straně mříží, za nímž na něho pomrkávala noční obloha. Samozřejmě věděl, jak iracionální je něco si přát, ale když se v rámu okna zatřpytila hvězda, jako by mu dodávala odvahy – jako kdysi dávno –, nakonec neodolal.

Přál si najít Sageovou.

Říct jí, že ho to mrzí.

Toužil se trochu polepšit a dát jí kousek po kousku najevo, co cítí.

A možná – a to bylo ze všeho nejdůležitější – chtěl konečně zájit na ten zatracený čajový dýchánek s její mladší sestrou Lyssou.

Ačkoli to bylo směšné, právě ta představa vlila novou energii do jeho malátných údů, zatímco zelenooký voják odemykal mříže cely.

Ještě ne. Ještě ne. TEĎ.

Vyrazil otevřenými dveřmi ven a táhl za sebou těžký řetěz. Okovy se mu zakously do zápěstí, jak ho popadl a utíkal dál. Svaly na nohou měl v jednom ohni, ale zastavit se teď nemohl. Ne, když měl na dohled východ z vězení. Lapal teď po dechu a nohy v ponožkách mu na kamenné zemi nepříjemně podkluzovaly. Jen bohové věděli, kam zmizely jeho boty.

Musím uznat, že bylo skoro trapné, pomyslel si mezi přerývanými nádechy, jak jsem se pral o to, abych si je mohl nechat. Darovala mu je totiž Sageová.

Téměř u dveří zaslechl, jak na něho stráže začaly křičet. Nejhluchnější z těch hlasů patřil právě tomu zelenookému rytíři, který teď žadonil, aby se Zloduch zastavil. To čisté zoufalství – a zaslechl v něm i stín strachu? – Trystana skutečně přimělo se zarazit s rukou na klice.

„Nechodte tam, pane Maverine! Přísahám, že toho budete litovat!“ *Aha.* Takže Benedikt konečně prozradil Chrabrým gar-

dám, jak se jmenuje. Ta informace se jistě rychlostí blesku rozšíří po celém království. Jeho jméno bude prokleta a pověst rodiny nenávratně zničená.

Nepřijatelné.

Ne to, že by se ho to samotného nějak týkalo, ale *to, že mu na tom záleželo.*

Zatlačil do dveří, když tu za sebou uslyšel Benediktův spokojený hlas. Měl počkat a poslechnout varovné signály své mysli, ale jeho tělo i hlavu pohltit zmatek, takže už svým instinktům nemohl věřit. Byly mu stejně užitečné jako rozbitý kompas.

To proto dokázal ignorovat zlovolný podtext Benediktova rozkazu: „Ne! Nechte ho jít. Jen ať *vidí.*“

Trystan na nic nečekal a vyrazil z chodby tam, kde si maloval schodiště, jenže se spletl. Místo schodů ho čekala jen další stísněná místnost.

A v ní uviděl něco, co ho znovu přesvědčilo, že přání nejsou pro lidi jako on.

Pro něho měl svět jen hrůzu.

KAPITOLA 4

ZLODUCH

Trystan nikdy nevěřil, že by smrt mohla být krásná.

V jeho představách byla logická, nutná, a mnohdy dokonce uspokojující, když si někdo skutečně zasloužil umřít, ale nikdy ne krásná a těžká k přihlížení tak, že mu ztuhlo celé tělo a svaly se napnuly, až mu pulzovaly pod zčervenalou kůží. Nikdy ho pohled na smrt netrýznil tak, že si jeho mozek odmítal složit dílky toho, co viděly oči, do jednoho celku.

Protože na bílém mramorovém stole před ním v místnosti s kamennými stěnami a mihotavým světlem ležela jeho asistentka Evie Sageová.

Mrtvá.

Strach se mu zakousl až do morku kostí a leknutím mu ztuhly nohy. Znovu ho štíplo v očích, tentokrát to ale nebylo světlem. Bylo to *bolestí*. *Tak už se pohni*, poroučela jeho mysl Evie, ale ta jen dál nepřírozeně klidně ležela. Takhle nehybnou ji ještě nikdy neviděl. Tahle žena vždycky sršela zbrklou energií a nikdy nezavřela pusu – a teď čekal, že zase něco řekne. Cokoli.

Jenže její rudé rty byly sevřené do úzké, bezvýrazné linky tak nepodobné opravdové Evie, že ho to zarazilo. *To přece nemohla být pravda*.

Roztřeseně přišel blíž a ignoroval i skřípnutí podlahy za zády a řinčení brnění, které následovalo.

„Chtěl jsem ti prokázat poslední laskavost a ušetřit tě toho,“ ozval se Benedikt. Jeho slova sice byla laskavá, přesto z nich ka-

palo pohrdání. Jenže Trystan se nedokázal ani otočit, aby mu věnoval pozornost.

Upíral oči na Sageovou a na její tmavé vlasy umně naaranžované do vějíře kolem její hlavy připomínajícího věčnou svatozář z kudrlin zdobených barevnými kvítky. V krku se mu usadil knedlík, když přišel ještě blíž, city schované za hradbou pochybností. Jenže pak je uviděl.

Černo-fialové otisky prstů na jejím hrdle.

Sevřel křečovitě víčka a pěsti zaťal tak silně, že si nehty roztrhl puchýře na rukou.

Teď se Benediktův hlas ozval ještě blíž: „Nic se neboj, můj milý chlapče.“

Trystan nasál do plic vzduch.

„Netrpěla... moc.“

Zloduch prudce otevřel oči a povolil pěsti. Na tváři se mu usadil zlověstný klid a svět se na okamžik zastavil.

Potom ta chvíle pominula.

„Ty *hajzle!*“ zavrčel hrdelně, než skočil po králi i v okovech, jejichž účinek potlačoval magii, která se mu vzdouvala pod kůží. Beztak na tom nesešlo – k čemu magie, když v něm klokotal hněv. Zlost tak původní, tak žhnoucí, že mu úplně stačila. Plameny mu olízly kůži a on s tlukoucím srdcem skočil.

Benedikt narazil do stěny, až se mu z hlavy svezla koruna a cinkla o zem u Trystanových nohou. V králových očích se rozhořel strach. *Fajn*. Trystan znal strach daleko lépe než ty vzbuřené emoce, které mu teď zuřily v útrobách. Vojáci ho popadli každý za jeden loket v zoufalé snaze ho stáhnout zpět, ale Zloduch byl silnější.

Teď už neměl co ztratit.

Popadl oběma rukama Benedikta za krk a tiskl ho tak silně, jak jen s řetězy a vojáky zavěšenými na napnutých bicepsech dokázal. Benedikt vytřeštil oči, zatímco přidušeně prskal a kuckal ve snaze dostat do plic aspoň trochu vzduchu.

Trystan ještě přitlačil, ale najednou přece jen zaslechl hlas svého svědomí. Zněl sice jen tichounce, ale popřít se nedal. Najednou se na něho nedíval král Benedikt, ale Evie. To její oči přetékaly vystrašenými slzami. To ona se dusila a umírala. *Ach, bohové...*

Jeho ruce nikdy nepředstavovaly takovou hrozbu jako teď, když je nechal klesnout, zatímco nad ním strážé konečně získaly navrch a táhly ho pryč od krále a zpět k Sageové. K místu, kde odpočívala. Naklonil hlavu na stranu a díval se na ni. Králův dusivý kašel a lapání po dechu na pozadí ignoroval a jen vrávoravě krácel k ní.

Na ničem už nezáleželo. Viděl jen a jen Evie.

S těžkým polknutím přiskočil blíž a klesl vedle ní na kolena.

„Sageová,“ zašeptal. „Sageová, vzbudte se.“ Pohledem přelétl její tvář. Měla zavřené oči, její tmavé řasy jí ležely nehybně na bledé pleti, která ztratila svůj obvyklý růžový odstín. „Jako váš zaměstnavatel vám poručím, abyste okamžitě vstala.“

Cítil, jak mu srdce silněji a silněji rozhání po těle krev. Všiml si, jak se mu tep ještě zrychlil, jakmile jeho mysl konečně propojila pravdu s tím, co teď viděl před sebou. Sageová, Evie, ta žena, které patřilo celé jeho černé, rozervané srdce, byla opravdu mrtvá.

Za víčky ho štíply horké slzy. „To je rozkaz, Sageová,“ zachraptěl ten povel bez špetky své obvyklé autority. „Otevřete oči.“

Sklouzl pohledem k jejím rukám, které teď obepínaly kytičku bílých růží, a opatrně jí stiskl dlaň. Byla jako led. Zlatý inkoustový kroužek na prsteníčku začal pomalu blednout, jak z něho vyprchalo kouzlo. Už jejich spojení necítil. Nemohl jí pomoci. Celou dobu si myslel, že jeho vlastní kouzelná značka nepálila jen proto, že ji potlačily protimagické okovy, ale pletl se. Necítil ji, protože v ní nezůstala ani kapka života – stejně jako v Evie.

Zatímco se snažil mrkáním odehnat vlhkost v očích, sklouzla mu po tváři osamělá slza. Zvedl si její ruku k ústům a přitiskl k ní rty tak lehounce, že by to skoro necítila, kdyby tu s ním ještě byla. „Selhal jsem. Je mi to líto. Vraťte se, prosím.“

Jenže Sageová neodpověděla. Trystana napadlo, že už nikdy neuslyší její hlas, její nadšené zavýsknutí, nakažlivý smích, melodické broukání, její vtípky ani upřímnost. Byla to část jeho života, kterou zatím bral jako samozřejmost a teď mu měla navždy zmizet.

Stejně jako všichni, se kterými se kdy potkal, a všechno, čeho se dotkl – v troskách.

Byl tak sobecký. Od toho dne, kdy si ji najal, z ní udělal cíl. Bláhově věřil, že pokud bude ničit schválně, už se mu žádná škoda nestane náhodou. Že ho jeho maska Zloducha zachrání.

Místo toho ale zničil jedinou osobu, které tohle všechno nevadilo a která ho viděla takového, jaký je, aniž by ucukla hrůzou.

Bohové, tohle si nikdy neodpustí. *Nikdy.*

To už ho sir Seymore drtil jako ve svěráku, jenže Trystan to skoro necítil. Příspěchaly posily – nejdřív další dva vojáci a potom ještě dva. Tolik lidí bylo třeba, aby Zloducha od Evie odtáhli. Křičel až do ochraptění, vzpíral se a bránil jejich sevření, ale nebyl dost silný. Teď už ne.

Přesto se s nimi dál pral, dokud ho neopustila všechna energie, slabostí se mu nepodlomily nohy a před očima nevyskákaly černé tečky. Zmítal se do té doby, než si všiml, že ho zpět do otevřené cely táhne poslední rytíř, který tu ještě zůstal – ten s povědomým očima.

A něco mu naznačoval rty.

Trystan by skoro přísahal, že to podezřele připomínalo slovo „naděje“.

Bylo to tak podivné, že to odvedlo Zloduchovu pozornost i od jeho vlastního zoufalství. Nakrčil obočí, zatímco rytíř zmizel za dveřmi.

Naděje? Proč by chtěl člen Chrabrých gard dávat Zloduchovi naději?

Běztak na tom nesešlo. Co by si počal s nějakým doufáním, když byla Evie Sageová mrtvá?

KAPITOLA 5

BECKY

Byl to nebezpečný plán.

Tihle lidé byli nabubřelí.

A co hůř – *ona sama* se asi zbláznila, když s takovým porušením personálních směrnic vůbec souhlasila.

„Šlapeš mi na nohu!“ zavrčela Becky na Bladea, který vedle ní stál oblečený jako šlechtic a dokonale čistá látka se mu podivně napínala na vypracovaných pažích. Ať už Taťána ukradla jejich přestrojení, jakému urozenému člověku chtěla, Blade dostal šaty po gentlemanovi, který očividně neholdoval fyzickým aktivitám, jimž se krotitel draků oddával každý den. Třeba zápasu s plazem dvakrát větším než dům.

Přesto mu to neuvěřitelně slušelo, což Becky znatelně popudilo.

„Omlouvám se, krásná Rebecko,“ ozval se témbrem tak hlubokým, že se Becky naježily chloupky na předloktích podobně, jako když se na ni usmál. Její žaludek udělal salto, sotva tím svým provokativním a zároveň vřelým způsobem pozvedl koutky. Vražedná kombinace.

Vlastně dost hrozná. Milostné vztahy na pracovišti nejsou žádány – pamatuješ, Becky?

Zloduchova personalistka se podmračeně podívala na zbytek skupiny. Tohle byl ten největší taneční sál, jaký kdy navštívila – a že ve svém předchozím životě viděla dost a dost. Klenutý strop propůjčoval sálu iluzi nekonečného, širokého prostoru a na křiš-

ťalovém lustru se mihotaly stovky svíček. Šlechta pro sebe chtěla jen to nejlepší a tento svět byl vybudován tak, aby jim to dopřál. Jenže to vůči ostatním lidem nebylo vůbec fér, a pokud Becky něco nesnášela, pak nespravedlnost.

Nejnovější příklad? Fakt, že teď měla na krku Bladea.

„Kéž bys pořádně dával pozor,“ propíchla ho káravým pohledem – tím nejučinnějším a nejhrozivějším ze svého repertoáru.

V očích, které jinak tak často překypovaly veselím, se mu zablesklo, když odpověděl: „Slibuju, že dávám,“ A potom jí bez varování něžně posunul brýle blíž ke kořeni nosu. Becky si ani nevšimla, že jí sklouzly.

Zato Blade ano.

To ji tak podráždilo, že se jí z toho divoce rozbušilo srdce. *Nech toho, ty malej zrádce.*

„Děkuji,“ řekla ale nakonec a samotnou ji překvapilo – a polekalo –, jak něžně to znělo. Odkud se to sakra vzalo?

I Bladea ten tón zaskočil, což poznala podle jeho vytřeštěných očí a lehounce ochraptělého hlasu, který se pokusil zamaskovat zakašláním. „No, ehm... není zač.“

Nejistota, kterou při jejich vzájemných interakcích pociťovala, začala přerůstat v něco dost nepříjemného. Souhlasila, že bude pracovat pro Zloducha, aby unikla svému chaotickému životu a nastolila v něm opět pořádek. Místo toho dostala do péče léčitelku, která se oblékala do růžových šatů s volánky, asistentku šéfa srovnatelnou s lidskou verzí dělové koule a špinavého cvičitele draků, který se na ni usmíval tak zářivě, až ji to štípalo do očí.

Jenže teď, když se na ni Blade nekřenil, jí bylo podivně... smutno.

To mám z toho, že jsem šla dobrovolně mezi lidi. Ať už je to v rámci práce, nebo ne – člověk by neměl dělat kompromisy ohledně svých principů.

Když odešla od rodiny, přísahala si, že bude vést osamělý a po-

řádný život, protože to byl jediný způsob, jak v tomto zmateném světě najít alespoň zdání jistého pohodlí.

O to více ji zmátlo vlastní rozhodnutí připojit se k této misi – a to už proto, že i během dobrých dní tuhle chásku sotva snesla. Nicméně zjistila, že prostě nemůže dopustit, aby se kolegové do takové akce vrhli bez ní. Navíc to byla další příležitost, jak všechny zase chvilku komandovat a říkat jim, kam mají jít a co mají dělat.

A to Becky náhodou šlo na výbornou.

Také uměla výtečně dodržovat časový harmonogram, což by se od ní král mohl očividně učit. Jak dlouho už tu stáli a čekali, až to slavné odhalení Zloducha konečně začne?

Blade povytláhl obočí a sledoval její pohled až k velkým pozlaceným hodinám mezi zdobnými okny. Zakryl si rukou ústa, než se k ní naklonil a jeho dech Becky polechtal v uchu: „Nemělo to začínat už v devět?“

„Jo!“ vyjekla a hned se za ten výlev zastyděla.

Blade se najednou tvářil rozzlobeně i za ni. „Nepřípustné. Mám zavolat Puclíka, aby je pro tebe všechny spálil na popel?“

Becky se založenýma rukama zvedla obočí. „A to by ten drak pro mě udělal?“ Malinko naklonila hlavu, jak ji překvapila vážnost v jeho tváři.

„Z důvěryhodného zdroje vím, že *pro tebe* by to zvíře udělalo cokoli,“ zamrkal, jako by se probral z transu, než opět nasadil veselý výraz. „Pokud se mu tedy někdy podaří zapálit víc než narozeninovou svíčku.“

Ta místnost musela být očarovaná – jak jinak by si mohla vysvětlit zklamání, které se jí rozlilo v srdci, když se Blade vrátil zpět ke své sluníčkové fasádě, kterou nabízel celému světu. Ta vážná a zachmuřená jí totiž připadala... jako by patřila jen jí.

Musela tedy změnit téma – a to bleskem. „Myslíš, že se jim podařilo...“

Její větu ale useklo překvapené zajíknutí, když ji Blade popadl za boky a div do ní nežduchl. Její záda tvrdě přistála na

stěně a paže krotitele draků ji jako mříže uvěznilly v menším výklenku.

Srdce jí bušilo jako splašené a krev jí ohřívalo divoké vzrušení, zatímco na něho zírala přes obrovské brýle. „Pane Gušikene, okamžitě mě pusťte!“ Byla příliš blízko. Dokonce tak blízko, že jí do nosu pronikala cedrová vůně jeho kůže. Bylo to odzbrojující.

Blade se omluvně zašklebil, ale ruce nespustil. Dál jimi ochrannářsky rámoval její hlavu. „Zdá se, že se můj otec rozhodl se poprvé účastnit slavnosti v Blýskavém paláci. Nikdy bych si nemyslel, že se tu objeví. Společenským událostem moc neholduje.“ Aha. Becky úplně zapomněla, že tu Blade vyrostl a jeho otec je jedním z králových rádců.

Olízla si rty a její pohled klesl stejně jako její žaludek. „Počítám, že by nebylo vhodné, aby tě poznal?“

„Ne,“ zachraptěl Blade tak drsně, až se zachvěla.

Rozlehlým prostorem se ozvaly tři hlasité rány, které k sobě připoutaly pozornost celé společnosti. Blade nakonec přece jen spustil ruku, aby jim nezacláněl výhled na krále Benedikta nahore na vrcholku velkolepého schodiště.

„Vážení hosté, vítejte na slavnostním odhalení Zloducha!“

Dav se uklonil, než spustil jásot, sotva několik vojáků Chrabrých gard přivleklo dveřmi za králem mužskou postavu oděnou od škrabošky po naleštěné boty v dokonalé černé. Jásot se rychle proměnil v bučení a pískání.

„Šéf,“ zašeptal ustaraně Blade.

Zloducha vlekli po mramorových schodech. Po cestě klopýtal, ruce měl spoutané a ústa stisknutá do pevné, přísné čárky. Jinak ale nehnul ani brvou, a to dokonce ani tehdy, když ho Chrabré gardy přivázaly ke kůlu přichystanému uprostřed vyvýšené platformy u zadní stěny sálu. Vedle něho už stál ještě jiný vězeň – muž s dlouhými zrzavými vlasy a plnovousem.

„Arnold,“ zašeptal Blade.

Becky se na něho otočila a na chvíli zastavila rozbouřený tok svých myšlenek. „Ten léčitel srdce se jmenuje Arthur.“

„Urcitě?“ zamračil se Blade.

„Ano! A na tohle teď není čas!“ pokárala ho.

Krotitel draků roztrášeně vydechl, přesto se dál nakláněl nad Becky, jako by ji chtěl ochránit před zbytkem sálu. Král zatím pokračoval: „Dnes v noci konečně ukončíme desetiletou éru Zloduchovy tyranie a uctíme všechny, o které jsme přišli jeho násilnou rukou.“ Benedikt se uklonil v přehnaně slavnostním pozdravu. Přesto by Becky přísahala, že mu cukla ústa v téměř nezmatelném zlomyslném úšklebku. „Pohledte – Zloduchova poslední oběť!“ oznámil a zvedl hlavu. „Světlo navždy uhašené jeho temnotou. Dcera milovaného rytíře. Naše milá Evangelina Sageová.“

Becky cítila, jak jí lezou oči z důlků, když vojáci doprostřed místnosti bočním vchodem přitáhli velikou zdobenou skleněnou rakev. Kolem ní se shromáždil dav, a tak Blade s Becky ze začátku vůbec nic neviděli.

„Naprosto nepřípustné,“ procedila Becky mezi zuby, když hodiny ukázaly deset minut po deváté.

„Rebecko!“ křikl Blade, zatímco se prodírala davem. Když se ale cesta k pozlacené rakvi uvolnila, zůstala na ni otřeseně zírat.

Evangelina ležela v rakvi nehybná jako sama smrt. *Ne, tohle je špatně! Něco se muselo pokazit.* Takhle si to přece neplánovali...

Místností se znovu rozlehl králův hlas. Blade Becky zezadu popadl za ramena, sotva zahlédl v rakvi tělo slečny Sageové.

„Společně této noci vstoupíme do nové éry naší země, v níž moje Chrabré gardy a já započneme snahy o naplnění proroctví *Příběhu Rennedawnu*. Protože pokud se nám to nepodaří...“

Na Benediktových rtech zahrál další náznak úsměvu, než se stejně rychle vytratil. Ne však dost rychle na to, aby si ten drobný pohyb Becky nezapsala do paměti.

„... naše království zanikne.“

V davu to zaburácelo.

KAPITOLA 6

ZLODUCH

„Podívej se na mě!“ volal Arthur Maverin na svého syna Trystana, ale ten dělal, že neslyší. Černá škraboška mu clonila periferní vidění, a tak se mohl dívat jen na publikum, které po něm házelo jídlem. Čas jako by teď běžel pomaleji a šedivěji, jako by úplně všechno vybledlo do podoby, kterou už Trystan ani trochu nepoznával.

„Ty svině!“ zavřískl některý z šlechticů a mrskl mu po nohách něco, co vypadalo jako krémový věneček.

Zloduch se na něho zamračil: „Hrozné mrhání cukrovinkami. Proč neházejí radši kameny?“ Vyslovil to bez emocí, aby odrazil Arthurovo naléhání.

„Trystane, musíme tě odtud dostat dřív, než ti strhnou masku,“ žadonil otec, ale synem to ani nehnulo. Teď už byl vůči všemu imunní a jeho city otupily natolik, že si sám nebyl jistý, zda ještě nějakou emoci někdy dokáže vnímat.

Sageová je mrtvá. Co mi na tomhle všem ještě záleží?

Popotáhl nosem a znovu se zamračil na dezerty poházené kolem svých naleštěných vysokých bot. Benedikt ho na tu událost nechal patřičně obléknout, aby vypadal spíš hrozivě než jako otrhaný a zesláblý chudák. To by tak hrálo, aby si ještě nakonec Zloduch získal sympatie veřejnosti.

„Už je marné obávat se o pověst našeho jména, Arthure. Sám jsem ji docela ochotně zničil.“

„To...“ koktal otec u vedlejšího kůlu, „mi teď skutečně vrásky nedělá, synu! A tobě by taky nemělo.“

Trystan povytláhl obočí a konečně se na otce podíval.

„Mně spíš dělají starosti ty krémové věnečky.“

Arthur se na něho zamračil, aniž by se přestal vzpěčovat v řetězech. „Nemůžeš být chvilku vážný, Trystane? V sázce je tvá budoucnost.“

Ten si pohrdavě odfrkl a za zády sevřel pěsti. „Jaká budoucnost?“

Arthur asi sledoval jeho pohled, protože teď taky zabloudil očima k rakvi. Trystan ale nemohl odvrátit zrak. Nechtěl. „Ach, synku,“ vydechl Arthur smutně. „Ona by přece chtěla, abys...“

„*Neopovažuj* se mi říkat, co by chtěla. Vůbec si ji neber do úst!“ Těch pár urozených, kteří se ještě bavili vrháním sladkostí na Zloducha, takový jed v jeho slovech zarazil. Uhlazeně spustili ruce a o pár kroků ucouvli. Zbytek davu už dělal uličku, když na pódium ve své drahokamy posázené koruně a drahém hermelínu vkračel král Benedikt.

Trystan se napružil, sotva panovník minul rakev a s hraným soucitem ji pohladil dlaní. Zloduch se opřel do řetězů, až zařinčely, vycenil vztekle zuby a jeho mysl znala už jen jediné: hněv.

„Příliš dlouho se mi nedařilo přivést Zloducha před tvář spravedlnosti a zastavit odpornosti, které na mém lidu páchá!“ zahřímal vládce. „Je nebezpečný nám všem – jeho magie byla stvořena k ubližování a *zabíjení*.“ Všechny oči se teď upíraly na krále – dokonce i stráže se nyní opatrně posunuly ze svých pozic, aby si Zloducha lépe prohlédly. „Šířil děs mezi šlechtickými rody, kradl a udělal z kdysi tak oblíbeného Ořechovského lesa místo, kam se každý pocestný bál vkročit.“

V jinou dobu a na jiném místě by takové lichotky Zloduchovi stoupily do hlavy.

„A ten nejhorší z jeho zločinů? Ten, kterého jsem vás chtěl všechny uchránit?“ povzdychl si král, jako by ho ten proslov bo-